

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Rakkaus rakentaa!

(I Kor. 8: 1.)

Mikä valtava voima onkaan rakkaus. Missä on rakkautta, siellä on intoa ja iloista mieltä ja rakentavaa elämää. Rakkaus rakentaa.

Tuntuu toivottomalta rakentaa kaikkea sitä, mitä vihan myrskypäivät ovat rautioiksi murtaneet ja kuolemaa kylväneet. Mutta rakkaus ryhtyy yhä uudelleen ja uudelleen rakentamaan. »Kaikki se toivoo.» Ei se lähde suurin elein. Ei se odota suuria joukkoja, ei loistavia olosuhteita. Ei se puhu paljon eikä kerskaa. Se alkaa vähäisestä ja uskoo suuria tulevaisuudelta. Se tekee pieniä, arkisia töitä, vähäisiä palveluksia, ei mitään erikoista. Rakkaus ei kulje useinkaan juhlapukimissa eikä juhlissa — se kulkee työpuvussa ja arjen harmaudessa. Rakkaus näkee vaivaa!

Rakkaus ei rakenna itseään. Se kuluttaa itseään. Se ei suojaa itseään eikä vetäydy omaan rauhaisaan soppeensa. Se uhraa itsensä. Se antaa alttiiksi itsensä. »Kaikki se kärsii.» Se ei rakenna raja-aitoja eikä erottavia muureja. Se rakentaa rauhaa. Se sitoo haavoittuneet. Se nostaa murtuneet. Se iloitsee iloitsevien kanssa ja itkee itkevien kanssa. Se ei etsi omaansa.

Mistä tällainen epätsekäs, uhrautuva rakkaus on kotoisin? Emme me ihmiset pääse alkua pitemmälle. Rakkauden tie vaatii ylivoimaisia meiltä. Mutta katse on kohotettava Golgatan ristiin. Siellä näkyy rakkaus, joka kaikki kärsii ja joka on suurin kaikista! Vapahtajan rakkaus peitettiin vihaan ja vereen ja kuolemaan ja kirouk-

seen. Mutta hänen rakkautensa oli väkevempi kuin viha, kosto, kuolema ja kirous! Hänen rakkautensa voitti. Se rakensi rauhan. Se rakensi yhteyden taivaaseen! Jeesuksen veren kautta on meillä kaikilla pääsy taivaaseen! Rakkaus rakensi ja yhä rakentaa!

»Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä — — — että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.» Vain Vapahtajamme seurassa mekin voimme saada rakkauden, joka rakentaa, joka ei etsi omaansa vaan uhrautuu! Se ei ole kunnian tie. Mutta se on rauhan, sisäisen voiman ja onnen tie!

Täytynee minun, kaukaisen ystäväne, uskoa, että Kristuksesta lähtenyt rakkaus on ollut rakentamassa Kohtavaaran liepeilläkin. Se rakkaus ei odottanut enää kauemmin ryhtyäkseen rakentamaan. Se lähti vähäisin varoin mutta suurin toivein ja sydämen yksinkertaisella luottamuksella, että rakkaus kestää loppuun asti ja voittaa. Olkoon Nurmeksen seudun Evankelinen Kansanopisto kertomassa ympäristölleen siitä, että rakkaus jaksaa uhrautua, jaksaa rakentaa. Kertokoon opisto kaikille, että siinä tahdotaan rakastaa nuoret Kristukselle, että hekin saisivat voimakseen rakkauden, joka rakentaa!

Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta **suurin niistä on rakkaus.**

Eino Mäkinen.

Kansikuva: Purunkantotalloissa uudella rakennuksella.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILITON LEHTI

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 2

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1950

PYYNTÖ!

*Herran käsi, leikkaa, muovaa!
Työtäsi tee uutta luovaa!
Herran käsi, sido haavat!
Lohdun Sulta sielut saavat.*

*Herran Henki, voimakseni
tule! Täytä sydämeni!
Herran ääni, puhu mulle
armon sanaa tuomitulle!*

*Herran käsi, terveeks tee
se, min' synti runtelee!
Herra, mulle apus anna,
etten soihin sorru, kannan!*

*Herran voima, varjoo tieni!
Olen taitamaton, pieni.
Herran armo syvä, suuri
olet sielun suojamuuri.*

*Herran silmä, vartioitse!
Etten eksy tieltä, — kaitse!
Herran korva, rukouksen
kuule! Täytä anomuksen!*

Oili Pennanen

Miksi teemme

LÄHETYSTYÖTÄ?

Kysymykseemme: »Miksi teemme lähetystyötä?», on siihenkin etsittävä vastaus Raamatusta. Lähetystyön raamatullisia perusteita on lähinnä kolme: maailmansovitus, pakanoitten hätä ja Jeesuksen lähetyuskäsky.

»Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa» (2. Kor. 5:19). »Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän, vaan myös koko maailman syntien» (1. Joh. 2:2). Jokainen ihminen, joka maailmaan on syntynyt tai syntyy — Aadamista viimeiseen ihmiseen saakka — on sovitettu ihminen. Ei ole Japanissakaan, enempää kuin Kiinassa tai Ambomaalla tai meillä Suomessa, sellaista ihmistä, jonka syntejä Jeesus ei olisi kantanut ruumiissaan ristinpuuhun ja ottanut pois Jumalan edestä. Mutta voi miten monta on niin Japanissa kuin Suomessaakin sellaisia, jotka eivät tiedä tästä Kristuksen työstä eivätkä sentähden osaa siihen turvautua. Kukaan

ei ole heille opettanut tietä ristin juurelle. Pelastusvoimat menevät heidän kohdallaan hukkaan, Kristuksen risti käy mitättömäksi — ja vain siitä syystä, ettemme ole julistaneet heille sovituksen sanaa. **Maailmansovitukseen sisältyy velvoitus viedä tietoa siitä kaikkeen maailmaan.**

»Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, missä meidän pitäisi pelastuman» (Ap.t. 4:12). »Mikään liha ei tule Jumalan edessä vanhurskaaksi lain teoista» (Room. 3:20). Tässä kaksi raamatunkohtaa, jotka sanovat, että — ilman Kristusta ihminen hukkuu, olipa hän sitten kastettu tai pakana. »Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä» (Joh. 3:36). Pakanat hukkuvat — siinä on pakanoitten hätä. **Pakanat joutuvat kadotukseen, elleimme me julista heille Kristusta.** Eikö tämäkin tosiasia, jos mikä, kehoita meitä

Toveripäivät

ovat jo niin kaukana takanapäin, jottei muista yksityiskohdittain kertoa kaikkea mitä niiden aikana sai nähdä ja kuulla, mutta kiitollisella mielellä niitä päiviä kuitenkin muistele.

Jo heti alkuun sai todeta, että meitä oli saapunut suuri joukko, se teki iloiseksi ja lisäsi juhlatuntua tuomenkukilla koristettuun tummaan pirttiin. Mutta kun ajatteli tarkemmin kuinka paljon meitä olisi voinut olla, niin pieneksi olisi ilomme jäänyt, ellei olisi ollut muuta ilonaihetta kuin koollaolevan joukkomme paljous. Oli muutakin. Ensimmäisenä iltana kerroiltiin kuulumisia taholta jos toiseltakin ja johtajatar luki postin tuomat terveiset, joita olivat lähettäneet monet toveriliittolaiset, joilla ei ole ollut tilaisuutta tulla muulla tavalla mukaan. Oli liikuttavaa ajatella, miten monen kaukanaolevan ajatukset viipyvätkään sil-

loin siellä, missä muu pirtin perhe kokoontuu juhlimaan. He muistivat meidän juhlaamme. Rukoilivat Jumalan siunausta toveripäivillemme. Muistimme mekin heitä, muistimme niitäkin, joilta ei tervehdystä-kään saapunut.

Marianpäivän jumalanpalveluksessa, jossa johtaja saarnasi, oli pirtti jatkoineen ja eteinenkin täynnä juhlaväkeä kuulemassa sanaa Hänestä, joka »nälkäiset on täyttänyt hyvyyksillä ja rikkaat lähettänyt tyhjinä pois.» Päiväjuhlaan saapui Nurmeksen Kirkkokuorokin rikastuttamaan ohjelmaamme sävelin ja sanoin muistuttaen meitä Jumalan suurista teoista, joiden näkeminen ja tajuaminen antaa kiitosmielen Herraa kohtaan, joka voi uudistaa »soitomme särkyneen ja virittää sielumme» uuden virren sävelille. Iltajuhlassa olimme taas koolla omalla joukolla Sanan ääressä

julistamaan evankeliumia niille, jotka ovat kuolemanvarjojen maassa? »Yhtään emmekö me säälis tuskaa kurjan pakanan?»

Vaikka varsinaista lähetyskäskeyä ei olikaan, velvoittaisivat jo nämä kaksi asiaa, maailmansovitus ja pakanoitten hätä meitä lähetystyöhön. Mutta Jeesus tiesi, miten ymmärtämättömiä me olemme tekemään johtopäätöksiä maailmansovituksesta, miten kuuroja me olemme pakanoitten hätähuudoille. Siksi — ja ettei kukaan voisi jäädä epätietoiseksi hänen tahdostaan — hän näki hyväksi antaa erityisen lähetyskäskeyn. »Menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille» (Mk. 16: 16). »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni» (Mk. 28: 19). Usein me unohtamme sen, että Jeesuksen lähetyskäskey on käskey, saman-

lainen kuten esim. käskey: »Älä tapa» tai: »Älä tee huorin.» Lähetystyö ei ole vain jotain harrastelua, mikä kuuluu joillekin erikoisille »lähetysihmisille», vaan Jeesuksen jokaiselle opetuslapsellensa antama tehtävä. Ja välinpitämättömyys lähetysasian suhteen ei ole laiminlyönti, vaan synti, synti lähetyskäskeyä vastaan. **Sitäkin syntiä meidän täytyy pyytää anteeksi. Siitäkin synnistä meidän on tehtävä parannus.**

Joko olet päässyt selvytyteen siitä, mikä on sinun osuutesi lähetystyössä? Luultavasti se ei ole Japaniin, enempää kuin Kiinaan tai Ambomaallekaan lähteminen. Mutta aivan varmasti se on rukous ja uhri sillä paikalla ja siinä kutsumustyössä, mihin Jumala on sinut asettanut.

E s a S a n t a k a r i.

kuulemassa mitä juuri meille — opistolaisille — Jumala tahtoo puhua, mikä meidän joukollemme on tärkeintä. Alkäämme jääkö muistojen varaan, vaan kiinni Sanaan. Unohtaminen on väärä rauhan perustus — muistoista eläminen samoin. Tarvitsemme jatkuvaa yhteyttä Jumalaamme ja Vapahtajaamme, joka Sanassaan saapuu luoksemme. Tällaiset ajatukset toistuivat puheenvuoroissa silloin ja koko toveripäivien ajan, mutta eivät liian usein toistuneet, sillä niiden tulisikin olla lähtemättömästi mielessämme, niin säästyisimme monelta harhalta, joita matkan varrella on tarjolla. Illan päättyessä saivat kuluvan vuoden kurssilaiset sinikilpensä ja toveriliittolaisten kirjoittamat raamatunlauseet. »Ristinlipun juurella me taistelemme ilolla» lupasi tuo joukko joka »merkillisellä» tavalla tuli toveriliittoon.

Kolmantena juhlapäivänä oli aamuhartauden ja aamiaistunnin välillä, kovasti supistetussa ajassa, toveriliiton vuosikokous, jossa ajan lyhydestä huolimatta ehdittiin luvata suuria asioita. Lupasimme myydä opiston adresseja ja muutenkin kerätä varoja opiston asialle. Jumalanpalveluksessa johtaja rippisaarnallaan johdatteli meitä itsemme tutkisteluun ennen kuin käymme Herran pöytään ottamaan vastaan itse Herramme Jeesuksen syntiemme anteeksisäämisen vakuutukseksi, sielumme ravinoksi ja voimaksi uskonelämäämme. Kirkkoherra Solin käsitteli päiväsaarnassaan orjan ja lapsen asemaa ja jumalasuhtet-

ta. Vakavana mutta samalla vapauttavana jäi mieliimme totuus, että kaikki, minkä panemme Vapahtajan ja itsemme välille, olkoon se sitten töitämme, tai vaikkapa hartaudentarjoituksiamme, kaikki se eroittaa meidät hänestä ja on syntiä. Ihmisten työt on asetettava ihmisten välille, mutta Jumalan ja ihmisen välillä ei saa olla muuta kuin Kristuksen työ ja kun meille kirkastuu se, että Hänen työnsä on saattanut meidät lapsen asemaan, niin emme enää pysähdy katselemaan omia tekojamme, vaan »vaellamme» niissä katseemme ollessa kiinnitettynä Vapahtajaan ja Hänen työhönsä. Päiväjuhlassa muistutettiin meitä siitä, että vaikka emme kaikki sovellukaan samalaisiin elämäntehtäviin, niin Jumala kuitenkin »on tehnyt meidät soveltuviksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, joka pyhillä on taivaassa.» »Helsinginkuumeesta» meitä myös varoitettiin ja sensijaan toivottiin »lähetystyökuumetta», että muistaisimme heitä, »jotka kuolon varjon maissa harhaa vieläkin». Illan olimme taas pääasiallisesti toveriliittolaisten joukolla laulaen ja vapaita puheenvuoroja käyttäen. Monen mielen täytti kiitos siitä, että oltiin päästy joukolla koolle ja ennenkaikkea siitä, että Jumalan sanan ääressä oli virkistytty »yhteisestä uskostamme» ja että saman Sanan valossa saamme lähteä taivaltamaan eteenpäin, vaikka juhlat päättyvätkin ja alkaa arki, niin »Isän armo nostaa, kantaa, varjelee ja pelastaa».

P e r t t i K o k k i.

ARMON SANA.

Kun me, Helsingin Ev. Kansankorkeakoulun väki, vierailimme rovasti Rapelin kodissa, puhui isäntämme meille m.m. siitä, kuinka ev. kansanopistoissa saadaan käytännöllisen ja tietopuolisen opetuksen ohella »oppia» armoa.

Tämän myöntää varmaan todeksi jokainen, joka on saanut viettää talvikauden opistossa. Armon sana on opistoaikana saanut puhutella monia nuoria. Kun joka päivä kuullaan ja tutkitaan Jumalan sanaa, on se saanut paljastaa synnin synniksi, mutta moni on kuullut kohdalleen myös armon sanan.

Opistoajanani lauloimme usein Siionin Kanteleen laulua 451: »Jeesus puhuu. Armon sana virtaa hänen huuliltaan, niinkuin sade siunaavana virtaa maahan karkeaan. Armoviestin taivaisen Hän tuo maahan syntisten.»

Olemmeko kuunnelleet, mitä Jeesus puhuu? Sanommeko nuoren Samuelin kanssa: »Puhu, Herra, palvelijasi kuulee», vai tukimmeko korvamme, ettemme kuulisi hänen puhettaan. Olemmeko ottaneet vastaan armon sanan niin, että sydämiltä ovat syntikuormat kirvonneet? Kenties vielä itse yritämme olla jotain, tehdä jotain keltaksemme Jumalalle, päästäksemme hänen lapsikseen, ja kuitenkin me olemme jo syntyneet Jumalan lapsiksi. Kaikki, mikä on meistä, kaikki, mitä teemme, on turhaa ilman Jeesusta Kristusta, jonka sovintokuoleman tähden saamme kuulla kohdallemme »tekemiset lopettavan» armon sanan.

Oletko sinä, opistolainen tai opistoikasi jo päättänyt ystäväni, uskossa omistanut armon sanan?

— Olen niin paljon rikkonut, olen niin suuri syntinen — »Armo ei kuulu näin kurjalle», sanot.

Ja kuitenkin et koskaan voikaan olla mitään muuta, et koskaan voikaan nähdä itsessäsi mitään hyvää etkä tulla paremmaksi. Siksi sinun on ja siksi saatkin juuri sellaisena jättää itsesi Vapahtajallesi. Jumalan edessä ei ole suurta ja pientä syntiä ja syntistä. Jokainen olemme ansainneet iankaikkisen kadotuksen, mutta »Jumala on rakkaus» 1. Joh. 4:8. Rakkaudestaan

meihin hän antoi Poikansa kuolemaan Sinun ja minun ja koko maailman syntien tähden. Me saamme lahjana vanhurskauden. Saamme iloita ja riemuuta siitä, että jo kasteessa meidät on otettu Jumalan lapsiksi. Jumalan puolelta pysyy liitto lujana, mutta me niin helposti lähdemme tuhlaajapojan tielle. Hänen paimenäänensä tahtoo kutsua meitä sieltäkin; se tahtoo saattaa meidät takaisin laumaan.

Kun armon sana on meille kirkastunut, ei se merkitse sitä, että sitten saisimme aivan kuin huolettomina jättäytyä armon varaan. On muistettava, että synti silti asuu meissä, siksi meidän on joka päivä kuolettava vanha ihmisemme, on »uskaluksella käytävä armonistuimen eteen, että löytäisimme laupeuden ja saisimme armon avuksemme oikeaan aikaan». Joka päivä on syötävä armon sanaa. Siitä saamme voimaa kaikkiin elämämme vaiheisiin. Siitä saamme kiitosmielen kärsimyksissä ja vastoinkäymisissäkin.

Armon sana velvoittaa meitä puhumaan sitä myös toisille. Jeesus tahtoo puhua meidän jokaisen kautta ja lähimmäistemme kautta meille. Ehkä Hänen tahtonsa on sinun kohdallasi, että viet armon sanaa lasten keskuuteen. Onko ihanampaa tehtävää kuin saada kirkastaa lapsille pyhäkoulussa armon sanaa. Ihmeeksemme olemme täällä saaneet kokea, kuinka Jeesus lasten kautta on puhunut myös meille. Katulähetysiltoihimme näemme kerta toisensa jälkeen tulevan väkeä kahviloista, pommisuojusta ja kadulta. Heille on tahdottu vakuuttaa, että armon sana kuuluu jokaiselle, jokaisen luokse Jeesus tahtoo tulla, kaikki Hän on lunastanut ja kasteessa uudistanut.

Ethän sinäkään, toveriliittolainen, tahdo jäädä toimeettomaksi, vaan tahdot viedä armon sanaa eteenpäin. Mutta, älä luota omiin voimiisi ja kykyihisi, vaan pyydä lauluntekijän kanssa: »Rakas Jeesus, puhu meille, puhu yhä uudestaan, että meille langenneille taivaan tulit avaamaan. Jeesus, Jeesus, kätke se iäks sydämihimme!»

»Herra on heikoissa väkevä.» Hän voi puhua sinunkin kauttasi.

» V a n h u s . »

POSTI ON TUONUT

*kirjeitä, joiden terveiset Pirtin Viesti
nyt saattelee perille.*

Orimattila

Sairalan opiston viimevuotinen hiihtojoukkue tervehti Teitä tämän kirjeen välityksellä.

En tiedä tarkalleen, koska opiston toveripäivät ovat, mutta rohkenen pyytää, että oheinen kirje annettaisiin luettavaksi toveriliiton nuorimpien, siis vv. 1948—49 kurssin luokkakokoukseen.

Pyydän vielä joukkomme puolesta kiittää niistä unohtumattomista päivistä, jotka saimme olla Teidän vierainanne. Tunneimme läheistä yhteenkuuluvaisuutta Nurmeksen opistoväkeä kohtaan. — — — — —

Hyvät sisaropistolaiset!

Sydämelliset terveisemme Teille täältä Sairalan opiston tanhuilta! Toivotamme Teille siunauksellista yhdessäoloa juhlihanne!

Nyt, kun olette kokoontuneet ensimmäisille toveripäivillenne opistoajan jälkeen, palaavat muistot viime talvelta lähemmin kuin koskaan mieliinne. Meitä yhdistävät myös yhteiset muistot opistoajalta. Me muistamme kiitollisuudella käyntiämme siellä opistollanne mahtavan Kohtavaaran juurella. Aina kun pari joukkomme jäsentä tapaa toisensa, palaa ajatus opisto aikaan ja sen mukana tulevat myös elävinä mieleen ne unohtumattomat päivät noin vuosi sitten siellä Teidän vierainanne. Saanemme luvan vielä näin yhteisesti palauttaa mieliimme nuo päivät.

Meille evakkokansan jäsenille ei matkustaminen itsessään ollut mitään erikoisen ihmeellistä. Mutta kun tuli lähdön aika, valtasi matkakuume ja jännitys lähtijöiden mielet. Jättäen »kotiväen ja itsemme Taivaan Isän haltuun» lähdimme laulujen saattamina matkalle.

Puoli vuorokautta matkustettuumme alkoivat Pohjois-Karjalan vaaramaiset ilmestyä näköpiiriimme. Nyt muistuvat josukset mieliimme ja samalla aloimme kuvitella, kuinka kukin tulee jyrkkää vaaranrinnettä alas.

Uskomattoman nopeasti saapui juna jo Kohtavaaran pysäkille. Siellä vastaanottajamme toivottivat meidät tervetulleiksi. Niin lähti juhmallinen kulkue taivaltamaan kohti määränpäättä, opistoanne. Illan hämärässä olimme lähteneet kotoa, keskipäivän kirkkaudessa saavuimme perille. Maisemat valtasivat mieleemme niin, että mykistyimme niiden ihanuudesta. Muistamme kuinka tuttua ja kotoista oli tulla sinne, kun laulaen tervehditte meitä. Laulaen meidät lähetettiin, laulaen matkustimme ja laulaen meidät otettiin vastaan. Kaikissa näissä lauluissa oli sama sisältö: Veren kiitos. Olimme tulleet uskonystävien joukkoon. Kotiuduimme hyvin nopeasti. Kiitos avuliaan ja hyväntahtoisen isäntäväen.

Yksi suurimmista elämyksistämme oli teidän Pirttinen. Kuinka pieneksi saikaan tuntea itsensä astuessaan sen kynnyksen yli. Melkein häpesimme maalattuja seiniamme tullessamme tähän vanhaan, tummaan, hirsiseinäiseen, jyrkävään Pirttiin. Nautimme siellä emäntien tarjoamia tullaissantimia.

Sitten lähdimme tutustumaan latuun. Latu jäi kuitenkin kuin sivuasiaksi, kun nousimme sinne vaaralle. Sieltä sai monin paikoin ihailia kevättalven häikäisevässä valossa kylpevää Pohjois-Karjalan luontoa. Onnellisesti pääsimme myös alas vaaralta ja ihmettelimme ja ihailimme laduntekijöiden hyväntahtoisuutta meitä »pieni-mäkisten» seutujen lapsia kohtaan.

Monia unohtumattomia hetkiä vietimme siellä yhdessä. Yksi niistä oli tutustumisilta pitkien pöytien ympärillä tunnelmallisessa Pirtissä. Saimme tuoda terveisemme kotiopistoistamme. Välillä nautimme herkullisia karjalanpiirakoita. Saimme kuulla useita puheita ja välillä taas lauloimme. Pirtissä vallitsi erikoisen ehyt kotoinen tunnelma. Emme tunteneet ollenkaan olevamme kilpailujoukkoa. Eiköhän tähän liene ollut syynä se, että tunsimme läheistä yhteenkuuluvaisuutta toisiimme. Olemmehan veljiä ja sisaria Jeesuksessa. Jumalan

suuresta armosta ja rakkaudesta kasteen kautta osallisiksi tulleet. Kiitollisin mielin hiljennyimme yhteiseen rukoukseen, pyytämään siunausta kaikelle yhdessäolollemme ja tulevalle yölle.

Virkeinä heräsimme uuteen aamuun. Kokoonnuimme jälleen Pirttiin. Saimme kuulla luennon diakoniatyöstä sekä raamattutunnin, jonka aihe, jumalanpalvelus, oli meille läheinen, kun seuraavan sunnuntain toveri-ilta oli suunniteltu samoissa merkeissä.

Aamiaisen jälkeen alkoi valmistautuminen kilpailuja varten. Varmaan siivousryhmä sai kovimmin kokea tämän ajanjakson seurauksista. Vähitellen alkoivat hiihtäjät olla lähtövalmiina. Jännitys kohosi. Myönsimme oikeaksi vanhan totuuden: »Paras voittakoon», ja niin lähtivät hiihtäjät koettamaan, kuka on paras. Loimaan joukkuehan se paras oli ja sai täyttää matkalaukustaan sen paikan, joka toisilta jäi vajaaksi. Komea oli se »Karhumalja», jota loimaalaiset kävivät meille näyttämässä. Mutta hiihtäjät tekivät parhaansa, mekin hävinneet, ja parhaansa teki myös lämpöinen sauna hikisille hiihtäjille.

Iltajuhla muodostui läheiseksi ja oma-kohtaiseksi. Erikoisesti jäi mielimme eräs puhe, jossa ihmiselämää verrattiin kilparadalla olemiseen. Kuinka hiihtäjä seuraa punaisia merkkejä, joita on asetettu sitä varten, että hän niitä seuraten saapuu varmasti oikeata latua päämäärään, poikkeamatta lukuisille merkitsemättömille laduille, joita on matkan varrella. Eikö elämämme kilparadan merkitty tie ole Jeesuksen verellä viitotettu armon tie, jota kulkien on päämääränä taivaskoti.

Illan kuluessa kuulumme lukuisia nuorten todistuksia. »Suurta on olla laps Jumalamme. Kertoa ken nyt voi onneamme. Ken suloisempaa mainita voi. Kaikille Kristus armon toi.» Kirkkaina kaikuivat laulut Karitsan kunniaksi. Liikuttavaa oli kuulla, kuinka moni kertoi, että opistossa on hänelle armo kirkastunut. Kiitollisuus täytti mielet. Kiitos Taivaalliselle Isälle näistä opistoista ja opettajista, jotka haluavat ohjata nuoria elämän tielle. Kiitos lunastustyöstä, joka riittää meidän kaikkien kohdalle. Illan päätteeksi lauloimme: »Yhteenkö tulla saamme». Tämä tilaisuus jäi varmaan lähtemättömästi kaikkien läsnäolijoitten mieliin.

Kun seuraavana aamuna heräsimme, olivat toiset vieraat jo matkustaneet. Me »evakot» jäimme vain edelleen nauttimaan

Teidän vieraanvaraisuudestanne sekä samalla tutustumaan ympäristöön retkeilyn merkeissä. Emme ole koskaan nähneet luonnossa kauniimpaa näkyä kuin aurinon nousu silloin siellä Pielisellä oli. Teimme varhaisretken sinne yksinäisen männyn luo saarelle. Päivällä hiihdimme aina Kynsisaareen saakka. Kun seisoiimme siellä korkealla vaaralla, koetimme edes vähän raottaa »verhoa» nähdäksemme tämän kaiken kesäisessä asussa, kun tämä talvellakin on näin kaunis. Teimmepä jo suunnitteluja uutta retkeä varten. Kesää ehkä muistellimme vielä silloinkin, kun tulimme alas sieltä vaaralta, koska taaksemme katsoessamme totesimme tehneemme pitkiä »perunavakoja» rinteelle. Junakin muistui mieleen, joten oli palattava valmistautumaan matkalle.

Kiitollisuudella muistamme ystävällisyyttänne ja vieraanvaraisuuttanne meitä kohtaan. Lähdimme sieltä todella rikkaina. Nämä päivät ovat lähtemättömästi jääneet mukana olleiden mieliin. Saakoon Jumala edelleen siunata opistojemme työtä ja siunata Suomemme nuoria.

Jääkäämme armon turviin.

Kiitollisin terveisin:

Sairalan opiston vv. 1948—49 kurssin
hiihtojoukkue.

Näin kirjoittaa Paula Kyttälä:

Parhaat terveiseni Teille täältä Toijalasta!

Marianpäivä lähestyy ja sitä ajatellessa muistuu opistokoti mieleen. Onhan nyt ensimmäiset toveripäivät, joissa en ole mukana. En saa nähdä tuttuja toveriliittolaisia enkä opistomerkkien jakoa uusille toveriliiton jäsenille. Ketähän lienee meidänkin kurssilta nyt siellä mukana —?

Oman opiston toveripäiviä muistaen minun täytyi päästä Loimaan opiston toveripäiville viime sunnuntaina. Siellähän oli nyt kymmenen toveripäivä ja ensimmäisen kurssin oppilaat oli huomioitu; heillä oli sinivalkoinen nauharuusuke rintapielessä. Juhlakansaa oli koolla niin, että Loimaan kauppalan kirkko oli viimeistä paikkaa myöten täynnä. — Se vaan, että siellä ei ollut tuttuja. Tunsin niin yksinäiseksi itseni, kun sivulta katselin heidän riemuaan tavatessaan vuosien jälkeen tovereitaan. Mutta henki oli sama, Kanteleen

laulut tuttuja, ne yhdistivät. Samaa joukkoa ollaan tuntemattominakin. Ja kirkon opiston kuoro lauloi tuon valtavan nuorisovirren: »Ah vuodata Herra jo Henkesi ja herätä nuoriso Suomen...», varmaan jokainen mukanaolleista hengessään yhtyi samaan rukoukseen.

Täällä maailmalla ollessa joutuu niin selvästi huomaamaan, mikä merkitys opistojen muistoilla, opistotovereilla ja opiston omalla lehdellä on. Täällä kaipaa erikoisesti toveriliittolaisten yhteyttä, »Pirtin viestiä». Miksei sielläkin kotikylällä tavallaan, mutta ei sillä tavoin kuin täällä. Tulee mieleeni eräs tyttö täällä, hän on Sairalan opiston kasvatteja. Kun hän näki opistomerkkini, sanoi hän: »Tuollainen minullakin oli.» »Oli —?» ihmettelin, »eikö ole enää?» Opistomerkki oli häneltä kadonnut. Ja kun hän myöhemmin kertoi vaiheistaan, ajattelin: »Voi Sirkka-Liisa, katosiko opistomerkkin totuus sisimmästäsi ennenkuin opistomerkki rinnaltasi?» Toverien houkutus vei hänet takaisin maailmaan, niin hän kertoi. Hän tiesi totuuden. Olihan hän kerran todistaessaan Vapahtajastaan sanonut: »Nyt helmen oon mä löytänyt, jot etsin kaivaten. — Oi lausu, minä? — Kuule nyt: Mä löysin Jeesuksen.» Hänen kirkkaat silmänsä kertoivat vieläkin siitä onnesta, mikä hänellä oli ollut Jeesuksen seurassa. Ei niitä vielä synnin jäljet rumentaneet. Mutta nyt, hän itkien kertoi olevansa luopio. Lunastettu ja — luopio. Kyllä hän uskoi vieläkin Jumalaan, uskoi Jeesuksen lunastustyöhön, mutta hän sulki itsensä pois sen piiristä, langenneena. Hän epäili Jumalan uskollisuutta. Hän epäili Isän rakkautta niin paljon, ettei uskaltanut ottaa ratkaisevaa askelta entiseen, vaan jäi tuskaan ja epävarmuuteen. — Ja sitten Sirkka-Liisa meni pois täältä, emme tiedä minne. Voi häntä, itsekö hän valitsi sen tien, jota nyt kulkee. Toiset meistä ovat heikompia yhdessä, toiset toisessa asiassa. Kaikki me kaipaamme sitä tukea, minkä opistokoti voi lapsilleen tarjota. Siinä juuri on suuri merkitys toveriliiton omalla lehdellä. Se tavoittaisi meitä kauempanakin olevia. Kun se tulisi useammin muistuttamaan meille opistomerkkin totuutta, tulisi varoittamaan ja suojelemaan synnistä, tulisi vapauttamaan ahdistettuja omiatuntoja. — Sitä me toivomme.

Kaikilla ei ole sitä hyvyttä, mitä meillä täällä Arolassa, että on samanmielisiä työtovereita. Tänäänkin kävelimme tyttöjen kanssa 3—4 km päähän erään vanhan tä-

din luo. Olemme käyneet siellä ennenkin, — laulamassa hänelle, kuten hän sanoo. Me itse olemme kuitenkin saaneet enemmän häneltä. Eikä hän koskaan päästä lähtemään ennenkuin on laulettu: »Eipä koskaan Herran kansa ainiaaksi erkanee...», ja ennenkuin olemme yhdessä rukoilleet ja kuulleet hänen hiljaisen äänensä: »Herra siunatkoon meitä ja varjelkoon meitä...» Useammin vain pitäisi ehtiä sielläkin käymään, kyynelsilmin täti nytkin pyysi: »Tulkaa pian jälleen.» ...

Toveripäivien jälkeen kirjoittaa Anja Pajarinen:

Kiitos Herralle nousee sydämeistäni muistellukseni taakse jääneitä toveripäiviä. Oli ihanaa päästä taas rakkaan opistokodin suojiin virkistäytymään Jumalan sanan ääreen ja saamaan uutta voimaa. Voimaa me tarvitsemme kestääksemme ne monet koettelemukset, joita tiellämme on joutuessamme pois opistokodin suojista. On ihanaa, että meillä on auttaja, joka auttaa meitä heikkoja ja huonoja ihmislapsia ja antaa meille voimaa voittaa kiusaukset, kun me vain Häneltä sitä pyydämme. Onhan Herra itse luvannut olla kanssamme joka päivä maailman loppuun asti.

Saimmehan niin elävästi tuntee toveripäivillä, että Herra todella oli kanssamme. Hän oli siunaamassa meitä jokaista. Polvistuessamme Herran pöytään nousi kiitos Herralle, että Hän kutsuu meitä armopöytänsä ääreen, niin huonoina ja syntisinä kuin olemmekin. Ja antaa kaikki syntimme anteeksi. Rakkaat toveriliittolaiset. Jospa Herra saisi kirkastaa meille jokaiselle armonsa niin, että eläisimme koko elämämme vain yksin Hänelle.

»Valos anna mulle koittaa, Että kuljen tielläsi, Viettelykset suo mun voittoa Muistain kärsimystäsi. Anna, että ymmärtäisin, Miksi menit kuolemaan, Niin sua aina ylistäisin Enkä valtaa, kultaa maan.»

Ja sitten hän kertoo vielä: — — —

Lähetän kirjoitukseni Pirtin Viestiin. Olen niin iloinen, kun sain olla mukana toveripäivillä, vaikka minulles jäikin ikävä, kun täytyi kesken lähteä.

Minulla on niin hyvä olla, sain uutta voimaa ja rohkeutta. Olen iloinnut siitä, että olemme saaneet jo joitakin nuoria mukamme toimintaan. Pidämme joka kodis-

sa vuorollaan sunnuntai-iltoina pienen kerhoillan. Pitkänäperjantaina olimme viimeksi yhdessä. Huomenna on meillä lähetysjuhla, siellä laulamme. Olemme saaneet pienen kuoronkin kokoon. Perjantai-iltoina on meillä aina kuoron harjoitukset. Toimintaa meillä on, joskin se on heikkoa. Mutta siitä on meille siunausta. Olen sen kokenut omalla kohdallani. Vaikkakin olen huono ja kelvoton, ei Jumala jätä minua-kaan. Hänen armonsa kirkastuu selvemmin minullekin.

Onhan hän kuollut minunkin puolesta- ni ja sovittanut minunkin syntini.

Pyyntöni on, että saakoon Herra johtaa tieni kautta elämäni ja johtaa ja ohjata askeleeni niin, että saan todistaa Hänestä muillekin. Vieköön Hän minua yhä syvempään synnin tuntoon ja turvaamaan vain yksin Häneen. Hänen kädessään minulla ei ole mitään hätää.

Siunausta opistokodille pyytään.

A n j a.

Taistojen tiellä.

Maassa matalassa
taiston tuoksinassa
alas päämme taipuu,
katse maahan vaipuu.
Herpoo miehen miekka, jousi.
Uupuu, uljaana ken taistoon nousi.

Mielen murheteissä,
surun syvänteissä
horjuu haave huima,
talttuu tahto tuima.
Arvoitukset aavistellut aukee.
Omat voimat, oma tahto raukee.

Soipi tykkein jyly. —
Ihmismieli tily
syyttää sanan soimin
julman vihollisen voimin.
Luodit lentää sydämehen saakka.
Vuotaa sydänveri, painaa taakka.

Vuosi pyhä Veri.
vielä armon meri
pesee puhtahaksi,
tekee taistoon innokkaaksi.
Kristus vihollisen voitti, voittaa!
Taiston jälkeen ikirauha koittaa.

O i l i P e n n a n e n .

TALKOIHIN!

Hyvä toveriliittolainen! Ajattelepa sitä ihanuutta, että riihisärkällä seisoo jo uusi opistorakennuksemme valmistuen päivä päivältä ensi syksyä kohti. Jumala on hyvä! Uusi ajanmukainen opistokoti avaa ovensa ensi syksyn opistoperheelle ja odottaa sinuakin käymään, milloin vain pääset. Hauskaa on ryhtyä sitä sisustamaan ja kodikashan siitä pitäisi tulla. Tahdothan Sinäkin olla mukana! Se on mahdollista. Toveripäivillähän päätimme kesän mittaan pitää kutoma- ja veistotalkoita tätä tarkoitusta varten. Monia nimiä jo ilmestyikin kiertämässä olleeseen listaan. Parhaimmillaan ovat talkoot tämän touko- ja kesäkuun aikana mutta myöhemminkin on mahdollista tulla, kuinka kullekin vain parhaiten sopii. Kudotaan ikkunaverhoa, pöytäliinaa, mattoa, tehdään huonekaluja j.n.e. Ne päivät, jotka sinä voit viipyä ensi kesästä kutomossamme tai veistososalissa, tulevat varmasti olemaan hauskoja. Ilmoita niin pian kuin sinulle asia selviää, milloin voit tulla ja kuinka kauan voit olla. Jos haluat lahjoittaa jotain kutomatarpeiksi, niin mielihyvin otetaan vastaan pellava- ja villalankoja sekä puhtaita, valmiiksi leikkattuja matonkuteita. Olkoon tämän kesän tunnus: Työhön opistokodin hyväksi! Tähän sitten sisältyy ilman muuta käynnissä oleva keräys.

Tervetuloa talkoolaiset!

„Riennä riemuin eespäin vaan...”

Vain muutama hetki, niin lähtijät ja saattelijat katoavat toistensa näkyvistä, ehkä iäksi. Siinä he seisovat matkatavaroittensa keskellä kyöneleisin kasvoin. Silmissään melkein lohduton ilme. Koko talvi on eletty yhdessä. Eron päivää on kyllä aavisteltu, mutta nyt se on todellisuutta. Ja askeleet alkavat suuntautua pois päin opistokodista.

Silloin kajahtaa saattajien laulu: »Riennä riemuin eespäin vaan tietä Jumalasi, joskin löydät määrämaan vasta kuollessasi». Niin — elämän taival on heillä edessä, läpi vaarallisen vihollismaan lähtee tuo verkkaan astuva joukko taivaltamaan.

Opiston kuulumisia.

Opiston väki sai maaliskuulla harvinaisen, kaukaa tulleen vieraan, tri Fritz Wartenweilerin. Hän oli jo kolmatta kertaa maassamme käymässä, ja nyt hänen matkansa kulki Pohjois-Karjalankin kautta. Tämä ystävällinen, erittäin miellyttävä vieraamme toi meille terveiset Sveitsistä, sikäläisen kansanopistotyön keskeltä. Hän kertoi kotimaansa luonnosta, maantiedosta ja historiasta sekä yhteiskuntaelämästä. Kaikki tämä saattoi tapahtua erittäin mukaansatempaavasti siitä huolimatta, että hän puhui suomeksi, mikä hänelle tietysti merkitsi monenlaisia vaikeuksia. Mutta niistä hän selviytyi ihmeteltävän hyvin. Meidän taas oli paljon helpompi seurata hänen esitystään näin, kun ei kenenkään tarvinnut sitä tulkita. Täytyy ihmetellä tämän jo huomattavaan ikään ehtineen miehen tarmoa ja hengenvoimia, kun hän 60 ikävuodestaan huolimatta oli opetellut vielä sellaista vaikeaa kieltä kuin meidän kieleemme on. Mutta eipä häntä muutenkaan vielä voi »vanhukseksi» sanoa, kun sai seurata jonkun matkaa hänen mukanaan. Niin pirteä ja ketterä hän oli kaikkialla, oltiinpa sitten auton kanssa kelirikon esteissä tai uudisrakennuksemme telineillä tai Kolin huipuille kipeämässä. Hänen sisimmässään tuntui palavan uhrautuva rakkaus nuorten hyväksi. Ihmisiä hän tahtoi etsiä ja kohdata kaikkialla, kuten hän usein huomautti, kun valittelin, että kaunis Suomen luonto näin kelirikon aikana vähiten esiintyy edukseen. Joku hänen maamiehensä olikin hänen äskeisen vuosikymmeisen merkkipäivänsä johdosta kirjoittaessaan sovittanut häneen sanat: »Joka tahtoo olla ihmisten kalastaja, sen täytyy panna onkeon syötiksi oma sydämensä». Epäilemättä ne sanat soveltuvat hyvin Setä Fritziiin! Ehkäpä saan kertoa hänestä vielä seuraavassakin lehdessämme!

Tällä kevätkaudella meillä on ollut erikoinen juhla. Olemme saaneet pitää vierainamme Kajaanin Seminaarin Krist. yhdistyksen edustajia, jotka retkeilivät opistollemme lähes 30 miehen joukolla mukanaan seminaarin johtaja, past. Paul

Määrämaa kangastaa kaukana. Kenties se jollekin on lähellä. Tietä Jumalasi. Riemuin. Todellakin, sillä tiellä Jumala itse kuivaa kyyneleet, antaa voimaa, varjelee. Sitä tietähän tuo joukko tahtoisi vaeltaa. Riemuin saatte siis rientää. Niin häipyivät he näkyvistä, mutta ei iäksi, jos Jumalan tietä vaellamme.

Tiedämmehän, että se tie, joka yksin vie elämään, on Jeesus Kristus. Hän, joka on sanonut: »Minä olen tie», on myöskin sanonut: »Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.» Siis riemuin eespäin!

Te, jotka äsken olitte lähtemässä opisto-

Tohtori Fritz Wartenweiler.

Sonny ja uskonnon lehtori Aulis. Erikoisen lämmittäväksi tämä yhdessäolo muodostui sen vuoksi, että hyvin monet vieraistamme olivat evankelisten opistojemme poikia. Saimme kokea jotain niitten näkymättömien ja kuitenkin todellisten siteitten olemassa olosta, jotka muodostuvat yhteisen uskon seurauksena ja jotka yhdistävät meitä sellaisiinkin, joita emme ennestään tunne. Samalla toivomme, että evankelinen kansanopistotyö tuli läheisemmäksi niillekin tuleville opettajille, jotka eivät sitä ennestään tunteneet, ja tarjoaisi näille opettajille vastaisuudessa yhden lisämahdollisuuden työssään nuorten parissa.

Sitten meillä on ollut sellainen juhla-aika, jollaista ei juuri saada kuin kerran viidessä vuodessa. Kouluneuvoksemme Yrjö Länsiluoto kävi tarkastuskäynnillä opistolamme. Valitettavaa oli vain, että hän oli joutunut kärsimään ja kuluttamaan voimiaan sairauden vuoksi, mutta siitä huolimatta hän jaksoi nytkin tehdä tällaisesta virallisesta käynnistään ainutlaatuisen juhlan opistotyön lomaan. Hänellä oli rohkaisun ja kehoituksen sana jokaiselle niin opistolaisille kuin opettajille. Ja hän on saanut armon sanoa sen Jumalan rakkauden koskettamasta sydäimestä. Siitä me erikoisesti iloitsimme. Sana tavoitti myöskin kaikkien sydämet.

kodin pihasta, tutkikaa kuitenkin tarkoin joka päivä, onko tie jota kuljette, Jumalan, tarvitsetteko Vapahtajaa. Soikoon lähtöhetken laulu yhä korvissanne. Terveiset vielä täältä opistolta Paavalin sanoilla: »Kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin minä riennän kohti päämäärää, voitopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumuksella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.» Näin päätelkäämme jokainen toverillittolainen.

Vaikka tuntisit sillä tiellä olevasi yksin, tulisi kiusauksia ja ahdistusta, pitää sitenkin paikkansa: »Herran tiellä ihanaa elää on ja kuolla.»

Helvi Valkonen.

Olivathan olomme sentään paljonkin muutuneet kouluneuvoksemme edellisestä käynnistä. Tällä kertaa oli yhteisenä ilonaiheemme nähdä uuden ja oikean opistorakennuksemme ehtineen jo aika pitkälle. Se on ihme, joka nyt kaikesta huolimatta muuttuu toiveesta todellisuudeksi nopeasti. Suokoon Taivaallinen Isä kaikkien esteiden nyt väistyä ja avatkoon pääsyt vielä jäljellä olevien vaikeuksien läpi!

Tokko minun tarvinnee mainita, että melkein kaikki pulmat nykyisin johtuvat rahakysymyksestä ja vievät siihen takaisin. Oli sitten kysymys kalustosta tai sisustuksesta, ulkopuolesta tai ympäristöstä. Tietysti on ensisijaisen tärkeää, että meillä on katto yllämme, mutta selvää on myös, että seinien sisäpuolella tarvitaan paljon, paljon. Miten kaikki saadaan kokoon? — Suunnitelmia on tehty monenkinlaisia. Omatoimisuus on yksi mahdollisuutemme. Nyt, hyvät opistolaiset, oikein todenteolla työhön! Monet ovat lupautuneet tulemaan opistolle talkoihin viikoksi tai pariaksi. Kutojia tarvitaan. Jos et päässyt toveripäiville, etkä siellä voinut ilmoittautua, tee se nyt pian postitse! Ja on muitakin töitä! Joukolla käy tällainen rattoisasti! Pojat! Teidän apuunne tarvittaisiin nyt yhteiseen yritykseen. Uusi opistorakennus tarvitsee sellais-takin kalustoa, joka saadaan edullisimmin teidän kätenne työllä. Konevoimaakin on jo hankittu avukseksi. Yhdistetty oiko- ja tasohöylä odottaa omalla jalustallaan Pirtissä. Tervetuloa, sanomme näin kaikille ja pyydämme, että kirjoittaisitte opettajallenne, milloin voitte tulla! Ja tiedättehän, että sellaista tilaisuutta ei pidä jäädä odottamaan — ei sellaista odotamalla tule koskaan — ei, vaan sen, joka tahtoo olla mukana, on ryhdyttävä järjestelmään tehtävään niin, että pääsee tulemaan.

Mutta tehtäviä riittää niillekin, jotka eivät voi irrottautua kotoaan niin kauas kuin opistolle. Meillä on Sisäasiain ministeriön myöntämä (4. 1. -50) koko maata käsittävä keräyslupa. Sillä on nyt myöskin asoitava. Pyydämme lähettää opistolaisille ja ehkä lisäksi jollekin muulle »keräysvälineitä», joita sitten olisi käytettävä yhteisen asian hyväksi lähiympäristössä. — Me tiedämme jokainen, että nyt ei ole helppoa esitellä keräyslistaa, kun niitä on liikkeellä niin monenlaisia, ja kun muutenkin rahaa tahtoo olla vähän. Mutta sittenkin on yritettävä koota, vaikkapa »muruja», että kaikki mahdolliset varat saataisiin opistokotiä rakentamaan. Ja varmaa on, että siellä, missä on rakkautta nuorten asialle, siellä on myös alttiutta rakkauden lahjoihin. Ennenkaikkeaa nyt kysytään neuvokkuutta: ehkä voit esittää tämän asian joskus useampien läsnäollessa, ehkä järjestää pienen juhlankin aivan tätä varten, ehkä työskentelemällä tämän asian merkeissä hankkia jotain. Joka tapauksessa olkoon oma lahjasikin listalla, jolle pyydät toisia jotain merkittävää, olkoon se ikäänkuin viitteenä toisillekin. Mainittakoon vielä, että opistorakennuksessa maksaa jokainen tilavuuskuutio n. 3.500 mk ja kustannukset tiiltä kohti tekevät n. 100 mk. Tiiliä voi sen vuoksi kerätä ehkä helpommin, kun taas joku kerho tai seura voi

hyvin ottaa urakakseen kuutiometrin kustantamisen. Sellaisen lahjoittamista voi hyvin esittää myös kauppalikkeille ja miksei talojen isäntämiehillekin. Lahjoittajien luettelot säilytetään jälkipolville osoitukseksi oman aikamme ystävien uhrautuvaisuudesta. — — Joka tapauksessa nyt on meidän toimitettava!

Niin, tiedättehän jo, että opistolla on samaa suurta tarkoitusta varten adresseja sekä osanotto- että kolmenlaisia onnitteluadresseja, jotka sopivat confirmation, nimi- ja syntymäpäivien, vihkiäisten tms. johdosta käytettäväksi. Toivottavasti jokainen opistolainen huolehtii siitä, että näitä adresseja on saatavissa ja että niitä myöskin tarjotaan kotikylällä silloin, kun sellaisia tilanteita ilmaantuu. Älä odota toisten toimivan, toimi sinä! Voithan kutsua adresseja itsellesi opistolta, jos niitä ei olisi lähetetty!

Ja sitten mahtanee jo olla liikaa, mutta sanon sen vielä: Kannatusyhdistyksen uusia jäseniä ja Pirtin Viestillekin uusia tilaajia.

En voi kuitenkaan lopettaa vielä kuulumisia, kun yhä on kertomatta, että opintomatikalle Helsinkiin taas lähdetään, jos Jumala suo, Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlia silmällä pitäen. Aikaisemmin mukana olleet ovat kokeneet, että kannattaa päästä yhteen maamme evankelisen nuorison kanssa ja että on autuasta olla pyhillä matkoilla. Paljon siellä samalla on muutakin nähtävää — opintomatikaksihan se samalla järjestetään — tällä kertaa lähdetään suoraan opiston juhannusjuhlista ja mennään Jyväskylän ja Tampereen kautta, joissa on kyllä nähtävää. Palataan sitten suoraan Helsinkiin. Matka tulee maksamaan n. 1.500 mk — ehkä hiukan alle, mutta sehän ei ole paha yllätys! Nyt on käytännöllisistä syistä tehtävä niin, että lähtijät ilmoittavat opistolle, **johtajattarelle kesäk. 15 p:nä viimeistään** lähdöstään. Ilmoitus on sitova, jos tulee este, on sitten tilaisuus lähettää joku toinen. Näin ajoissa ehditään järjestää oma vaunu vielä matkalle, jos lähtijöitä on tarpeeksi. Samalla lähetetään **ilmoittautumisen yhteydessä matkalipun ostoa varten** 1500 mk (tai vähint. 1000 mk). Huopa on siten hyvä ottaa mukaan ja varmaan jotain evästäkin. Ilmoittautuneille lähetetään tarkempi aikataulu retkestä. Kutsukaa mukaan tovereitannekin! Matkalla toivottavasti sitten tavataan!

Ja niinpä tulivat juhannusjuhlatkin jo oikeastaan mainittua! Kohtavaara on aina ollut juhannuksena kauneimmillaan. Nyt se on ehtinyt herätä eloon jo tavallista aikaisemmin. Mutta samalla näette tänä juhannuksena opistorakennuksen jo melko pitkälle valmistuneena. Monet ovatkin varmaan tästä näkemisestä kiinnostuneet. Tervetuloa vain mukaan!

Toveriliittolaiset! Te tiedätte, että ohjelma tekee juhlan; se on tärkeää ja siksi toivomme teidän tuovan tullessanne ohjelmaa omasta puolestanne!

Taivaallinen Isä siunatkoon juhlat ja matkat!

Opistoterveisin ja -tunnuksin

Toivo Salomaa.